

Отже, навіть попри відсутність окремих розвідок про П. Гулака-Артемовського, П. Филипович у різних своїх публікаціях зумів означити ряд вельми посутніх думок про одного з перших класиків нової української літератури.

Список використаних джерел:

1. Филипович П. Шевченкознавчі студії / П. Филипович. – Черкаси, 2002. – 220 с.
2. Филипович П. Літературознавчі студії. Компаративістика : статті, рецензії / П. Филипович ; упорядн. В. Поліщук. – Черкаси, 2008. – 644 с.
3. Филипович П. Літературно-критичні статті / П. Филипович. – К., 1991. – 192 с.

The article introduces some of the most fundamental ideas of P. Fylypovych about P.P. Hulak-Artemovsky's literary work – from his rigid and sarcastic analytics to his acknowledgement of the port's role in the search for new literary ways.

Key words and word-combination: imitation of Kotliarevsky's work, ethnographic uniqueness, vulgar social thinking, romantic ballad, searcher for new social ways.

Отримано: 16.04.2013 р.

УДК 811.161.2'282(477.43):811.161.2'373.21

І. М. Потапчук

Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

НАРОДНІ НАЗВИ ЧАСТИН РІЧКИ ТА СПОСОБУ РУХУ ВОДИ В НІЙ У ЗАХІДНОПОДІЛЬСЬКИХ ГОВІРКАХ

У статті проаналізовано реалізацію найменувань на позначення частин річки та способу руху води в ній у західноподільських говірках, відзначено нестійкість і коливання значень зафіксованих лексем, визначено типові загальноукраїнські елементи й ареальну специфіку номінацій географічних реалій.

Ключові слова і словосполучення: сема, лексема, семантика, західноподільське діалектне мовлення, народна географічна термінологія.

Професор Іван Огієнко у своїх працях закликав до збагачення українського словника завдяки записуванню «мовних ріжниць», тобто слів, які належать до «якогось українського діалекту» і визначають «мовні окремішності кожного села» [21, с.151-152]. І хоч з часу, як пролунали ці заклики, минуло вже вісімдесят років і у царині діалектології є значні наукові здобутки, та все-таки студії щодо функціонування різних тематичних груп лексики у говірковому мовленні так само актуальні. Сказане стосується й народної географічної термінології.

Зважаючи на відсутність системних студій над народною географічною термінологією (зокрема назвами гідрорельєфу), що функціонує у західноподільських говірках, запропонований матеріал видається нам цінним.

Завдання нашої статті: подати апелятиви на позначення частин річки та способу руху води в ній у народній географічній терміносистемі досліджуваної території, виявити закономірності функціонування лексем, простежити ареальні особливості.

На території області протікає 93 ріки, що належать до рівнинного типу.

Ріки південної частини області беруть початок з південного схилу Волино-Подільської височини і течуть на південь і південний схід. Спочатку вони течуть повільно, мають неглибокі долини, а потім переперізують

Товтровий кряж і течуть у глибоких каньйоноподібних долинах, береги їх чіткі, часто круті, скелясті, на їхньому шляху багато порогів і водоспадів.

Одна з найбільших в області і третя за розмірами в Україні ріка Дністер (стародавній Тирас). Починається він з північних схилів Карпат, з гори Розлуч поблизу с. Вовче Львівської області. У верхній течії Дністер має характер гірської ріки, в межах області – рівнинний. Русло ріки дуже звивисте, глибоко врізане. Дністер прорізує вапнякові породи і має круті високі скелясті береги. Ложе кам'янисте, у ньому в межах області 6 порогів [2, с.23].

Дністер – природна межа між Хмельницькою і Чернівецькою областями.

У південній частині області протікає багато лівих приток Дністра. Найбільші з них: Збруч, Жванич, Смотрич, Студенія, Тернава, Мушка, Упшиця, Жорнівка, Баговичка, Рудка. Долини приток Дністра вузькі, русла рік глибоко врізаються у вапнякові породи, береги стрімкі, ложе здебільшого кам'янисте [2, с.25-26].

Збруч – друга за довжиною притока Дністра у Тернопільській області. По цій річці колись проходив державний кордон Росії з Австро-Угорщиною та СРСР з Польщею Нині річка тече на межі Хмельницької та Тернопільської областей.

Збруч спочатку тече у широкій заболоченій долині, але вже від смт. Підволочиськ долина глибшає і вужчає, а від с. Тарноруда стає глибокою і звивистою, зі стрімкими, дуже мальовничими схилами, особливо високими на відтинку, де Збруч перетинає Товтрову грядку [23, с.166].

Зважаючи на густу гідрологічну сітку досліджуваної території, очевидним є той факт, що тематична підгрупа номенів на позначення проточних і стоячих вод складається з численних специфічних апелятивів та тих назв, що повторюються при найменуванні інших географічних реалій.

Основну водоносну артерію на досліджуваному масиві називають досить однотипно. Інформанти наводять незначну кількість апелятивів, що передають поняття **'ріка'** («природний водяний потік, що тече у виробленому ним річищі і живиться за рахунок стоку з площі свого водозбору» [3, III, с.135]): *вода* (Стн, Шар, Св, Глд, Кл, Глш), *пот'їк* (Ярм, Мхл, Кр, Зст, Шшк, Чрн, Кзм, Ввс, Івх, Бл), *р'їка* (Блн, Влх, Чрн, Чрч, Трт, Кітр, Дрв, Дмп, Пдл, Пдл, Яб, Чрнв, СПр, Снк, ЯС), *р'їче"чка* (Прд, Пгч, Прс, Брж), *р'їчка* (вживається майже в усіх н. шт). Закономірно, що найчастіше вживані ГТ з наведеним значенням *р'їка*, *р'їчка*, засвідчені на всій території України [34, с.200]. За стереженням П.П. Чучки, лексема *річка* є демінутивним утворенням від *ріка*, «проте є підстави гадати, що на семантичному рівні це розрізнення почало нівелюватися вже в давньоруській мові» [32, с.81]. Така особливість закріплена сучасною українською літературною мовою (*річка* 'те саме, що *ріка*' [26, VIII, с.578]). Тобто опозиція *р'їка* «велика ріка» : *р'їчка* «невелика ріка» нейтралізувалася, проте збереглася у назві *р'їче"чка*. Як і в давньоруській географічній номенклатурі, дублетна назва до *р'їчка* ГТ *пот'їк* (пор. *рїчька*, *потокъ* [32, с.81]). Завдяки метонімічному перенесенню виник апелятив *вода* 'ріка' (тс. зафіксовано у говірці с. Ясіня Закарпатської обл. [4, с.75]). Дослідниця І.П. Чепіга зазначає, що в староукраїнських текстах на позначення гідрооб'єктів засвідчено насамперед слово *водá* у значенні 'річка, потік' [29, с.44].

Для декларації семи **'витік річки'** мовці використовують такі лексеми: *ве"рх'їїна* (Трт, Шмр, Кр, Мал, Зст, Крв), *верх* (Крмч, Стн, Яб) *ве"ршина* (МОлк, МКрч), *вит'їк* (Ярм, Мхл, Кр, Зст, Шшк, Чрн), *виток* (Чрч, Пдл, Ярм, Км, Мрз, Кзм, Крв), *Уе"ре"л"це* (Стн, Шар, Св, Глд, Кл, Глш), *початок* (у багатьох н.шт.), *початочок* (Вшн), *те"ч'їїна* (Шар).

Апелятивна назва *ве"рх'їїна* з семантикою 'витік річки' (пор.: «3. Верхня течія річки, а також місцевість, що прилягає до неї» [26, I, с.335]) відома

не тільки в українських говорах [11, с.62-63], а й у російських та польських діалектах: рос. *верховье* [7, I, с.453]; п. *wierzchowie* [36, V, s.590].

Лексеми *верх*, *ве^ршина*, що мають по кілька значень у досліджуваних говірках, вживають і для передачі семантики 'витік річки' (див. у літ. мові: *верх* «Верхня, найвища частина чого-небудь, вершина // Поверхня землі, якої-небудь рідини» [26, I, с.334]; *вершина* «3. Початок, верхів'я яру і т. ін.» [26, I, с.337]).

Спільнокореневі географічні терміни *вум'як*, *теч'їя*, мотивовані дієсловом *текти*, згруповано навколо найчастотнішої лексики *виток* – фонетичного варіанта від загальноукраїнського *в'ітик* «місце, де річка бере початок» [26, I, с.512].

Уживання номена *Ye^рpe^л'це* закономірне і виправдане, адже саме джерела дають водоносну силу річкам (пор.: «Джерело. 1. Потік води, що утворюється внаслідок виходу підземних вод на поверхню землі» [26, II, с.262]).

Загальномовна лексема *початок* («1. Вихідний пункт протяжності предмета, площини тощо, а також те, що прилягає до того пункту; протилежне *кінець*» [26, VII, с.465]), що зафіксована в сучасних українських говорах [11, с.63], у географічній терміносистемі досліджуваної території набула специфічного значення: 'витік річки'.

Поняття '**гірло річки**', або місце, де річка впадає в море, озеро або в іншу річку, кінець нижньої течії річки, передають апелятиви *верх* (Івх, Схд, ВМ, Лпк, Цк, Кр, Мал, Зст, Крв), *ве^рп'х'їя* (Шдл, Св, ССМ, Мрз, Бс), *ве^ршок* (Гши), *вус'т'а* (Ярм, Чрн, Хпт, Орн), *гірло* (Стн, Крж, Мхл, Крмч, Км, Кр, Пдл, Шпк, Глд), *ли^лман* (Мрз), *вус'т'а* (Біл).

Представлені номен *верх*, *ве^рп'х'їя*, *ве^ршок*, що поєднують антонімічні семантичні відношення, підтверджують існування опозиції за типом «низ» ↔ «верх» у географічній номенклатурі. Назви *верх*, *ве^рп'х'їя*, *ве^ршок* 'гірло річки', за твердженням Й.О. Дзендзелівського, «можливо, пов'язується з давньою традицією, коли початком річки вважали її гірло, устя...» [13, с.139].

Апелятив *гірло* 'гірло річки' – найуживаніший майже на всій території України [13, с.125] та й у межах західноподільського діалектного простору так само. Як зауважують етимологи, *гірло* – запозичення зі східнороманських мов; рум. *gîrlă* «гірло; рукав (річки); річка», молд. *гьрлэ* «тс.», походять, очевидно, від болг. *гьрло* «горло» [16, I, с.509]. Й.О. Дзендзелівський стверджує, що ГТ *гірло* із зазначеною вище семантикою почав уживатися внаслідок дуже давнього метафоричного перенесення від *горуло* (псл. **gьrdlo* > дрс. *гьрло* [13, с.125]). Абсолютний синонім до лексики *гірло* – лексема *вус'т'а* та її фонетичний варіант із типовим протетичним [в] *вус'т'а*, що задекларовані в небагатьох н. пш (див. *вустя*, *устве*, *усте*, *устце*, *уця* 'устя' у поліс. гов. [30, с.182]).

Спорадичне вживання номена *ли^лман*, очевидно, продиктовано аналогією річкових водних реалій до морських (у літ. мові «*Лиман*. Затока з морською водою в гирлі річки або озеро поблизу моря, іноді багате на грязі з лікувальними властивостями» [26, V, с.485]), або, можливо, збереженням давньої семантики: '*лимань*, расширенное устье *рчки*' [25, II, с.359]. Як зазначає П.П. Чучка, «в ареальному відношенні ... грецизм *лимень* [«морська затока»] вдається локалізувати на півдні давньоруської мовної території» [32, с.80].

На позначення семи '**старе русло річки**' мовці навели такі апелятиви: *руд^лка* (Всв), *русло* (Шар, ВМ), *ста^ра* 'р'ічка (Зст, Бс), *ста^ре русло* (Кр), *ста^рин'а* (Чрч, Кр, Чрн, Яб), *ста^рин'я* (Ярм), *ста^рин'я* (Пдл, Шпк, Глд, Крм, Хпт), *упе^ред п'лила цим бере^гом* (Бдн).

Якщо найуживаніший номен *ста^рин'я* та його акцентуаційний варіант *ста^рин'я* не виявляють зрушень у семантиці у порівнянні з літературною мо-

вою (див. «Старіця. 4. Старе русло річки» [26, IX, с.657]), то географічний апелятив *ста'рин'а* 'старе русло річки' демонструє дивергенцію семантики на вказаному рівні: «*Старіця*. Старі люди, старики // Батько і мати, батьки» [26, IX, с.657]. Назва *ста'риця* побутує з аналогічною географічною семантикою в західнополіських, подільських та степових говірках [33, с.226; 5, с.83].

Використання полісемантичного тельмографічного терміна *руд'ка* вказує на заболоченість цього географічного об'єкта. Лексема *русло* не містить конкретизації семантики, а лише закріплює відмінності у наголошуванні (див. літ. «*Русло*. Заглиблення в ґрунті, по якому тече річка, струмок і т. ін.» [26, VIII, с.912]).

Уживані в аналізованому семантичному ряду двослівні номени – агрибутивні словосполучення, побудовані за моделлю: відносний прикметник + іменник (*стара р'ічка, старе русло*). Промовиста назва, що характеризує зміну русла річки, – синтаксична конструкція *т'єд'ред н'лила цим бере'гом*.

Географічну реалію '**поворот русла річки**' у західнополіських говірках мовці передають лексемами *заворот* (Кл), *закрут* (Шшк, Кзм, Брж, МКрч), *закрути'на* (Біл), *кол'цо* (Шар Шдд, Чрн, Хпт, Прд, Чрнв, Бс), *к'руча* (Лсг), *не'тл'а* (ССм, МК), *пово'рот* (майже в усіх н. ш.), *т'ошчи'н йазик* (Кл).

Закономірно задекларовано найчастотніше побутування ГТ *пово'рот* (див. літ. «*Поворот*. 2. Місце, де що-небудь (дорога, вулиця і т. ін.) повертає, відхиляється вбік» [26, VI, с.691]). Спільнокоренева лексема *заворот* – похідне утворення від дієслова *завертати*.

Зовнішній вигляд утвореного річкою поворота став мотивувальною ознакою у найменуваннях типу *кол'цо, не'тл'а* (див. аналогічні утворення у гов. Волині, зах.-поліс., на Кіровоградщині [9, с.135-136; 33, с.221; 6, с.84]). Назва *т'ошчи'н йазик* – яскравий зразок метафоричного переосмислення семантики у природничій термінології.

Словотвірне гніздо з коренем *крут-/к'руч-* становлять назви, похідні від прикметника *крутий* та дієслова *закрутити*: *к'руча, 'закрут, зак'рути'на*. Останню лексема, зважаючи на фіксацію в південно-західних говорах, уважасмо південно-західним регіоналізмом (пор. літ. «*Закрутина*. діал. Закрут») [26, III, с.170]).

Серед репрезентантів поняття '**розгалуження русла річки**' найбільше похідних утворень з префіксом *від-* та *роз-*: *в'ідгалуже'н'а* (Кр), *в'ідроги* (Мрз, Вшн), *в'ідростки* (Кл), *роз'вилка* (Крж, Схд, Кр, Глд, Мрз, Кз, Куч, МОлк, МК), *роз'в'ілка* (Бл), *роз'лиў* (Стн, Івх, Чрч, Шар, Шдд, ВМ, Ярм, Мхл, Крмч, Мал, Пдд, Бдн, Зст, Шшк, ССм, Кл, Хпт), *роз'т'ік* (Св), *роз'сток* (Дрв). У цих двох групах наст завдяки префіксальним формантам спостерігається розвиток ознаки «відгалуження, відходження убік».

Серед назв гідрорельєфу найбільш поширений у діалектах української мови термін *розтік* у значенні «место разделения улицы или дороги на две, реки на два рукава» [25, IV, с.73]. У сучасній українській мові лексема *розтік* вживається в значенні «місце роздвоєння русла річки» [26, VIII, с.825; 16, V, с.536-537]. Апелятиви *расто́ка, розто́к, розто́ка* з семантикою 'разветвление русла реки, слияние двух рек' спостережено на території Чернігівсько-Сумського Полісся [30, с.182-183]. Лексеми *расток, росток* з таким самим значенням зафіксовані у словнику Е.М. Мурзаса [19, с.478].

Ряд продовжують апелятивні назви *вила* (Чрн, Ввс, МК), *ру'каў* (Км), що стали ГТ завдяки метафоричному перенесенню: «*Вила*. Сільськогосподарське знаряддя з кількома довгими зубами на держакі, що використовується для піднімання, розтрупування сіна, соломи і т. ін.» [26, I, с.419]; «*Рукав*. 2. Водяний потік, що відійшов у бік від головного русла; відгалуження ріки»

[26, VIII, с.905]. Номен *шир* (Гк) вживається з семантикою 'розгалуження русла річки', очевидно, завдяки акцентуванню ознаки «ширина»: «Те саме, що широчінь» [26, XI, с.455].

Ядро ряду, що передає семантику 'тиха, стояча вода біля берега', становить лексема *завод'*, наведена у багатьох н. пп. (див. укр. *заводь* «Невелика затока або частина річки з уповільненою течією; мілке місце озера, ставу; затон» [26, III, с.354]; діал. поліс. *заводь, з'астій, з'атишок* 'тиха течія взагалі і біля берега' [30, с.183]). Неоднослівні назви *стої́йча вода*, *ти́ха во́да*, *ти́ха стої́йча во́да* перебувають на периферії семантичного мікрополя. Географічні апелятиви *з'ато́ка*, *Херкало* характеризуються найменшою широтою вживання – по одному н. пп. Лексема *Херкало* стала ГТ завдяки розвитку переносного значення взагалі та ознаки «гладка поверхня» зокрема.

Сему 'чиста водна поверхня' передають лексеми *в'ікно* (ССМ, Чрн, Глп, СП), *во́да* (Стр), *Херкало* (Мрз, Впн), *Зеркало* (Кл), *п'лесо* (у більшості н. пп.), *чи́ста во́да* (Псц, Мцв, Крв, Бс), *чи́сто́та* (Бдн), *чи́ст'ак* (Чрн, Крм, Яб).

Ознаки «відсутність рослинності» та «чиста поверхня» можна вважати домінуючими у ряду, зважаючи на представлені назви метонімічного походження *в'ікно*, *Херкало*, *Зеркало* та словотвірне гніздо з коренем *чист-* *чи́ста во́да*, *чи́сто́та*, *чи́ст'ак*. Зважаючи на загальнономвне тлумачення останньої лексеми («діал. Жовтяк-пшінка» [26, XI, с.337]), маємо підстави зауважити розходження семантики лексеми у літературній мові та говірках (пор.: *чи́стак* на Кіровоградщині 'струмок з чистою водою' [6, с.99]; *чи́стак* 'джерело в горах', *чи́стик* 'рівний чистий луг' [31, с.235]).

Лексема *п'лесо*, на думку Й.О. Дзендзелівського, в українських говорах може демонструвати коливання семантики [10, с.133]: укр. літ. *п'лесо* «1. Відносно широка, зі спокійною течією ділянка між двома перекатами, закрутами. // Вільна від заростей відносно глибока спокійна ділянка якоїнебудь водойми. // Спокійна чиста водна гладінь» [26, VI, с.578]; укр. діал. *п'лесо* 'частина водоймища, яка вдається в сушу; глухий непроточний рукав ріки [20, с.38]; *п'лес* 'пологий берег, прибережна смуга води' [31, с.168]; 'затока, відгалуження річки, рукав річки' [14, с.14]. Наведена лексема відома слов'янським мовам: ч. *ples* 'вир у річці' *pleso* 'гірське озеро, особливо в Татрах; глибоке місце в річці; місце з заглибленим дном через греблю'; слц. *pleso* 'вир', 'озеро', 'ставок', 'стояча вода' [17, с.47]. У західноподільському діалектному ареалі лексема *п'лесо* зазнала звуження семантики.

Динаміку реалії 'швидка течія води' передають 40% двослівних найменувань (*бистра во́да* (Ярм, Лпк, Мцв), *с'кора во́да* (Бс), *стр'ім'ка те'ч'і́я* (Мрз), *шви'о'м'ка во́да* (Івх, Чрч, ВМ, Врв, Км, Кр, Мал, Пдд, Зст, Пшк, Ввс)) та 60% однослівних назв (*би'стри'на* (Глб, Рхн), *бу'рун* (Крж), *вир* (Ввс), *по'т'ік* (Стн, Схд, Шдл, Мхл, Св, Цк, Крмч, Бдн, Шмр, Глд, ССм, Мрз, Псц), *по'ток* (Крв), *ско'рос'на* (Кл)).

Найчастіше вживана однослівна назва *по'т'ік* виводиться від дієслова *текти* і декларує загальноукраїнську семантику: «*Потік*. 1. Річка (переважно невелика), струмок із стрімкою течією // Маса води, що стрімко тече» [26, VII, с.409].

Наведені в аналізованому семантичному ряду географічні терміни можна об'єднати у дві групи:

- 1) ті, що мотивовано прозорими прикметниковими основами: *бистра во́да*, *би'стри'на*, *с'кора во́да*, *ско'рос'на*, *стр'ім'ка те'ч'і́я*, *шви'ед'ка во́да*;
- 2) ті, що мотивовано дієслівними основами: *бу'рун*, *вир*, *по'т'ік*, *по'ток* (від *бу'ри'ти*, *бу'рати*, від псл. **vьrēti* «кипіти, клекотіти»). Про семантику та ети-

мологію лексем див. [26, I, с.261, 466]; [16, I, с.305, 379; IV, с.542]; пор.: с.-наддніпр. *бурчак* 'рівчачок, струмок з швидкою течією води' [1, с.18]). М. Юрковський, з посиланням на «Історичний словник українського язика» С. Тимченка, подає лексему *bystryna* з семантикою 'bystra woda, prkd, nurt' [34, с.461].

Семантику '**брижі** на воді від швидкої течії' реалізують лексеми *баранці* 'і (Клч), *баранчі*'ки (Кл), *бриж*'і (Стн, Крж, Ярм, Звд, Кр), *бул*'ки (Шар), *х'вил*'і (Івх, Схд, Шдл, Врв, Мхл, Лшк, Св, Цк, Крмч, Км, Кр, Пдл, Бдн, Шпр, Зст, Шшк, Глд, ССм, Лсв), *шум* (Чрч, Лсг).

Найпоширеніший номен з означеною семантикою *х'вил*'і (див. укр. *хвиля* «1. Водяний вал, що утворюється від коливання водної поверхні // Те, що своїм рухом або формою нагадує водяний вал» [26, XI, с.40]). Лексема *бриж*'і не виявляє зрушень у семантиці у порівнянні з літературною мовою: «1. Дрібні хвилі на злегка сколиханій поверхні води» [26, I, с.234], *брижа* «те.» [25, I, с.98]. Етимологічно кваліфіковано як давнє польське запозичення, що сягає німецької мови [16, I, с.255-256].

Демінутивні народоназви *баранці* 'і, *баранчі*'ки (пор. *баран* «б. Піниста хвиля, що підіймається у вузькому місці ріки» [25, I, с.28]) утворено від назви тварини за подібністю географічної реалії до закрученості шерсті ягняти чи баранця.

Апелятивна назва *бул*'ки пояснюється появою бульбашок на водній поверхні під час швидкого руху води (*булька* «водяна або мильна бульбашка» [16, I, с.239; 25, I, с.109]).

Зважаючи на тлумачення останньої лексеми (*шум*' «Непрозора й легка пузирчаста маса, яка утворюється на поверхні деяких рідин при сильному збовтуванні, нагріванні, бродінні і т. ін.; піна» [26, XI, с.561]), доходимо висновку, що те саме поняття респонденти називають по-різному і через різне уявлення про географічні об'єкти, і через місцеві особливості представлені на кожному н. пп. реалії. Тобто, хвилі, баранці, бульки чи шум утворюватимуться на поверхні води залежно від того, наскільки широке русло річки і наскільки стрімка течія.

Для найменування географічного об'єкта '**вир у річці**' респонденти обрали такі лексеми: *вир* (Крж, Івх, Чрч, Шар, Ярм, Звд, Мхл, Св, Цк, Км, Пдл, Зст, Чрн, Ввс, Шсн, Чрнв, Кттр), *вирва* (Шдл, Крмч, Мал, Бдн, Мрз, Хіт, Орн), *в'іхор* (Дрв) *водоворот* (Клч), *гил'би*'на (Бс), *зупало* (Дрв), *закрути*'на (Крм, Глш, Кзм), *запад* 'н'а (Крв), *к'руте*'н' (Шшк, Кзм, Гк, Кттр), *к'руча* (Схд, Кр, ССм, Кнг, Нгн), *авут* (Глд), *те*'ч 'і'іа (Крмч), *іама* (ВМ, Кнг, Мів).

За спостереженням Й.О. Дзендзелівського, назва *вир* побутує в усіх слов'янських мовах [12, с.143] (пор. п. діал. *vyrek* «глибоке місце в річці» [37, с.168]; схв. *vír* «водоворот, глибоке місце в ріці», діал. «джерело» [38, с.73]). Географічний термін *вирва*, *в'іхор*, очевидно, мотивуються давніми коренями з семантикою «крутити, гнути» [16, I, с.386]. Остання лексема – фонетичний варіант від *вихор* – демонструє перехід лексики з однієї тематичної групи в іншу («1. Рвучкий круговий рух вітру // Сильний поривчастий вітер» [26, I, с.534]). Порівняймо: у говірках Волині номен *вихор*, *віхреник* зафіксовані з семантикою 'місце в річці, де вирує вода', 'поворот річки' [9, с.20]. До цієї ж групи зараховуємо апелятиви *закрути*'на, *к'руте*'н', *к'руча* (пор. бойк. *закрута* 'вир, коловорот' [22, I, с.273]). Композитна назва *водоворот* – похідне утворення від *вода вертас*. На території Кіровоградщини назви з першим компонентом *вод-* та дієсловами *вертиться*, *повертас*, *крутиться* становлять продуктивну модель творення географічних термінів [6, с.89].

Основою найменування *зупало* послуговувало дієслово *зупати*, що акцентувало увагу на ознаці «рух води з гуркотом» (див. аналогічні номен у говорах укр. мов: *з'укало*, *з'учало*, *з'уркало*, *з'урчало* і т. ін. [15, с.216]).

Лексема *западня* зафіксована на території України з семантикою 'глибокий крутий яр', 'заглиблення в земній поверхні невизначеної форми', 'заглиблення на місці водойми' [18, с.228]; у літ. мові «2. *diatal*. Провалія» [26, I, с.239]).

Російськомовним впливом позначене вживання номена *амут* [12, с.135, 150]. У російській мові *амут* 'вир у річці' [7, II, с.1742]; псл. *omititi* «(за-)мутити» [16, IV, с.189; 28, III, с.140; 27, с.214] (див. також у Й.О. Дзєндзелівського: 'западина (біля млина), де швидко течія мутить воду і вимиває яму'; 'вир у річці' [12, с.150]). Т.О. Марусенко фіксує лексему лише з семантикою 'заглиблення на місці водойми' [18, с.239].

Полісемантична лексема *яма* стосується і ЛСГ «підвищення», і «яма», і «низина», до того ж передає семантику 'вир у річці', пов'язану з водними реаліями.

За нашими матеріалами, для найменування частини річки та способу руху води в ній мовці використовують лексеми, типові для загальноукраїнського простору. Ядро семантичного мікрополя назв водойм та їх частин найчастіше формують лексеми з основним, первинним значенням і прозорою мотивацією: *зирло* 'тирло річки', *початок* 'витік річки', *рукав* 'рукав річки', *плесо* 'чиста водна поверхня', *вир* 'вир у річці'. Це засвідчує усталеність номінації для позначення відомих і звичних для мовців реалій. Водночас уживання діалектизмів *в'їхор*, *зувало*, *закрут*, *зак'рутична*, *т'ошчичи йа'зик*, що перебувають на периферії мікрополя, дає змогу фіксувати говіркову різноманітність народних найменувань навколишніх реалій.

Умовні скорочення назв населених пунктів:

Вк – с. Вікно, Крг – с. Крогулець, Км – с. Куманів, Лчк – с. Личківці, Схд – с. Суходіл, Яб – с. Яблунів Гусятинського р-ну Тернопільської обл.; Влч – м. Волочицьк, Глд – с. Глядки, Клн – с. Клинини, Шмр – с. Шмирки, ШСн – с. Шаснівка Волочицького р-ну; Бс – с. Басівка, Ббн – с. Бубнівка, Врв – с. Варівці, Зв – с. Завадинці, Кл – с. Клинове, Крм – с. Кременна, Кзм – с. Кузьмин, Лсв – с. Лісоводи, Лег – с. Лісогірка, Нвс – с. Новосілка, Стн – с. Сатанівка, СП – с. Стара Пісочна, СПр – с. Старе Поріччя, Трч – с. Турчинці, Хпт – с. Хоптинці, Чрнв – с. Чорніводи, Шпшк – с. Шишківці Городоцького р-ну; Бл – с. Балин, Зет – с. Заставля, Кр – с. Кривчик, Лпшк – с. Лошківці, Мк – с. Маків, МК – с. Мала Кужелівка, Мал – с. Маліївці, Мтв – с. Міцівці, Мрз – с. Морозів, Рхн – с. Рахнівка, ЯС – с. Ярова Слобідка Дунаєвського р-ну; Грпш – с. Грушка, Дрв – с. Дерев'яне, Дмш – с. Демшин, Ктгр – с. Китайгород, Кз – с. Кізя, Кнг – с. Княгинин, Крш – с. Крушанівка, Нф – с. Нефедівці, Нгн – с. Нігин, Орн – с. Оринин, Пдпл – с. Підпилип'я, Пдл – с. Подоляни Кам'янець-Подільського р-ну; Брж – с. Бережанка, Біл – с. Біла, Бдн – с. Боднарівка, Ввс – с. Вівся, Влх – с. Вільхівці, Гк – с. Гуків, Івх – с. Івахнівці, Злч – с. Залуччя, Крк – с. Криків, Крмч – с. Кормильче, Крс – с. Красноставці, Пгч – с. П'ятничани, Св – с. Свіршківці, ССм – с. Слобідка-Смотрицька, Чрч – с. Черче, Чрн – с. Чорна, Цк – с. Цикова, Шдл – с. Шидлівці Чемеровецького р-ну; ВМ – Верба Мурована, Глш – с. Глушківці, Прд – с. Правдівка, Прс – с. Проскурівка, Стк – с. Сутківці, Шар – с. Шарівка, Ярм – м. Ярмолинці Ярмолинського р-ну Хмельницької обл.

Список використаних джерел:

1. Ващенко В.С. Словник полтавських говорів / В.С. Ващенко. – Харків, 1960. – 108 с.
2. Верховний О.У. Хмельницька область : географічний нарис / О.У. Верховний. – К. : Рад. шк., 1960. – 112 с.
3. Географічна енциклопедія України : [у 3 т.] / [за ред. О.М. Маринича]. – К. : УРЕ, 1989-1993. – Т. 1-3.
4. Грицак М.А. Назви гідрорельєфу в говірі с. Ясіня Закарпатської області / М.А. Грицак // Питання гідроніміки. – К. : Наук. думка, 1971. – С. 74-80.

5. Громко Т.В. Народні географічні терміни, похідні від мок-// мокр- (на матеріалі говірок Кіровоградщини) / Т.В. Громко // Наукові записки. – Серія: Філологічні науки (мовознавство). – Кіровоград : РВЦ КДПУ, 2000. – Вип. XXII. – Ч. 1. – С. 168-172.
6. Громко Т.В. Семантичні особливості народної географічної термінології Центральної України (на матеріалі Кіровоградщини) / Т.В. Громко [відп. ред. В.В. Луцик]. – Кіровоград : РВЦ КДПУ, 2000. – 172 с.
7. Даль В.И. Толковый словарь живого великорусского языка : [в 4 т.] / В.И. Даль. – М. : Русс. язык, 1990. – Т. 1-4.
8. Данилюк О.К. Географічна термінологія Волині : автореф. дис. ... ступеня канд. філол. наук : 10.02.01 Українська мова / О.К. Данилюк. – К., 2000. – 18 с.
9. Данилюк О. К. Словник народних географічних термінів Волині / О.К. Данилюк. – Луцьк : Надстир'я, 1997. – 108 с. – (НАН України, Інститут української мови).
10. Дзендзелівський Й.О. Спостереження над українськими народними назвами гідрорельєфу / Й.О. Дзендзелівський // *Onomastica*. – Kraków, 1972. – Т. XVII. – С. 109-150.
11. Дзендзелівський Й.О. Українські назви для «витоку, початку, вершини річки» // *Slavica*. – Debrecen, 1968. – Т. VIII. – С. 61-68.
12. Дзендзелівський Й.О. Українські назви для виру / Й.О. Дзендзелівський // *Onomastica*. – Kraków, 1978. – Т. XXIII. – С. 133-162.
13. Дзендзелівський Й.О. Українські назви для гири, устя річки / Й.О. Дзендзелівський // *Onomastica*. – Kraków, 1970. – Т. XV. – С. 125-142.
14. Дзендзелівський Й.О. Українські народні назви гідрорельєфу. Відгалуження річки, рукава річки, затоки / Й.О. Дзендзелівський // Дослідження лексики і фразеології говорів Українських Карпат. – Ужгород, 1982. – С. 3-53.
15. Дзендзелевский И. А. Названия для водоворота в говорах украинского языка / И.А. Дзендзелевский // Совещания по ОЛЯ (Черновцы, 4-7 октября 1976 г.) : тез. докл. – М., 1977. – С. 216-218.
16. Етимологічний словник української мови : [в 7 т.] / за ред. О.С. Мельничука. – К. : Наук. думка, 1982-2006. – Т. 1-5.
17. Малько Р.Н. Географическая терминология чешского и словацкого языков (на общеславянском фоне) / Р.Н. Малько ; [ред. Р.В. Кравчук]. – Минск : Наука и техника, 1974. – 143 с.
18. Марусенко Т.А. Матеріали к словарю украинских географических апеллятивов (названия рельефов) / Т.А. Марусенко // Полесье (Лингвистика. Археология. Топонимика). – М. : Наука, 1968. – С. 206-255.
19. Мурзаев Э.М. Словарь народных географических терминов / Э.М. Мурзаев. – М. : Мысль, 1984. – 653 с.
20. Никончук М.В. Матеріали до лексичного атласу української мови (Правобережне Полісся) / М.В. Никончук. – К. : Наук. думка, 1979. – 313 с.
21. Огієнко Іван. Говори української мови / Іван Огієнко // Рідна мова. – 1933. – Ч. 4. – С. 151-154.
22. Онишкевич М.Й. Словник бойківських говірок / М.Й. Онишкевич. – К. : Наук. думка, 1984. – Ч. 1-2.
23. Природні умови та ресурси Тернопільщини / [наук. ред.: М.Я. Сивий, Л.П. Царик]. – Тернопіль : ТзОВ «Терно-граф», 2011. – 512 с.; іл.
24. Сіденко Н.П. Географічна аелятивна лексика східностепових говірок Центральної Донеччини : автореф. дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 «Українська мова» / Н.Д. Сіденко. – Донецьк, 2003. – 22 с.; табл., карти.
25. Словарь української мови : [в 4 т.] / [за ред. Б.Д. Грінченка]. – К., 1958-1959.
26. Словник української мови : [в 11 т.]. – К. : Наук. думка, 1970-1980.
27. Толстой Н.И. Славянская географическая терминология. Семасиологические этюды / Н.И. Толстой. – М. : Наука, 1969. – 262 с.
28. Фасмер М. Этимологический словарь русского языка : [в 4 т.] / М. Фасмер. – М. : Прогресс, 1964-1973.

29. Чепіга І.П. З історії староукраїнської лексики на позначення гідроспоруд / І.П. Чепіга // Мовознавство. – 1986. – №3. – С. 44–50.
30. Черепанова Е.А. Географическая терминология Черниговско-Сумского Полесья (опыт семантической классификации) / Е.А. Черепанова // Полесский этнолингвистический сборник : материалы и исследования / [под ред. Н.И. Толстого]. – М. : Наука, 1983. – С. 173–189.
31. Черепанова Е.А. Народная географическая терминология Черниговско-Сумского Полесья : словарь / Е.А. Черепанова. – Сумы, 1984. – 274 с.
32. Чучка П.П. Синонімічні зв'язки в давньоруській географічній номенклатурі / П.П. Чучка // Мовознавство. – 1980. – № 3. – С. 75–82.
33. Шульгач В.П. Словник географічних термінів Західного Полісся / В.П. Шульгач // Ономастика України та етногенез східних слов'ян. – К., 1998. – С. 215–226.
34. Jurkowski M. Rzeka, potok i ich synonimy w jmzyku ukraińskim / Marian Jurkowski // Slavia orientalis XII. – Warszawa, 1963. – № 3. – S. 198–222.
35. Jurkowski M. Ukraina terminologia hydrograficzna / Marian Jurkowski. – Wrocław etc.: Wyd. PAN, 1971. – 230 s.
36. Karłowicz J., Kryński A., Niedzwiedzki W. Słownik jmzyka polskiego. – Warszawa, 1952–1953. – T. I–VIII.
37. Nitsche P. Die geographische Terminologie des Polnischen / P. Nitsche. – Köln – Graz, 1964. – 339 s.
38. Schütz J. Die geographische Terminologie des Serbokroatischen / J. Schütz. – Berlin : Akademie – Verlag, 1957. – 113 s.

The article analyzes the realization of the notion «river» and «the ways of tide» in the dialectal speech, variation and oscillation of the meanings in the set lexemes are distinguished. Typical general Ukrainian elements and local specific nomination of the geographical reality were defined.

Key words and word-combinations: lexem, sema, folk geographical terminology, Western Podilya dialectal speech.

Отримано: 28.08.2013 р.

УДК 007:70

О. І. Почапська-Красуцька

Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

РОЗВАЖАЛЬНА КОМУНІКАЦІЯ ЯК МЕТОД ІГРОРЕАЛІЗАЦІЇ В ДРУКОВАНИХ ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАННЯХ ПОДІЛЬСЬКОЇ ГУБЕРНІЇ 1917–1921 рр.

У статті мова йде про специфіку розважального комунікування друкованими періодичними виданнями Подільської губернії 1917–1921 рр. як методу загравання з аудиторією. Автор приходить до висновку, що використання розважальної інформації на сторінках друкованих періодичних видань, з одного боку, урівноважувало кількість негативної та позитивної інформації, а з іншого – активно сприяло формуванню громадської думки через комізацію виявів негативного (чи «невчасного» позитивного).

Ключові слова і словосполучення: розважальна комунікація, комунікування, Подільська губернія, друковані періодичні видання.

Українська журналістика (особливо пресова її галузь) формувалася як явище елітарного характеру. Це зумовлювалося тим, що преса довгий час (та й у переважній своїй більшості і сьогодні) була лише засобом досягнення мети – як прави-